

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. КЖ1 1574/16
Дана: 20.12.2016. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, суд другог степена, у већу састављеном од судије Остојић Весне, председника већа и судија Бјелобаба Ђурђине и Љубомир Бачић, чланова већа, са записничарем Јакић Данком, у кривичном предмету против окривљених **АА из ... и ББ из ...**, кога брани Канкараш Вук, адвокат у Врбасу, због продуженог кривичног дела преваре из чл. 208 ст. 4 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ и у вези чл. 33 КЗ као саизвршиоци и др, одлучујући о жалби браниоца окривљеног **ББ** изјављеној против пресуде Основног суда у Врбасу посл. бр. К 262/15 од 24.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 20.12.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног **ББ**, па се пресуда Основног суда у Врбасу посл. бр. К 262/15 од 24.10.2016. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу посл. бр. К 262/15 од 24.10.2016. године окривљени **АА** и **ББ** оглашени су кривим да су извршили продужено кривично дело преваре из чл. 208 ст. 4 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ и у вези чл. 33 КЗ као саизвршиоци, те их је суд применом законских прописа осудио на казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, те одредио да ће се наведене казне извршити на тај начин тако што окривљени не смеју напуштати просторије у којима станују осим у случајевима прописаним законом који уређују извршење кривичних санкција.

Ако окривљени једном у трајању од 12 часова или два пута у трајању од 6 часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издржавају у затвору.

На основу чл. 262 ст. 1 ЗКП, окривљени су обавезани да суду солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 56.248,22 динара у року од 2 (два) месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

На основу чл. 91 ст. 1 КЗ, од окривљених се одузима имовинска корист прибављена кривичним делом у износу од 667.957,00 динара.

На основу чл. 422 ст. 1 тач. 3 ЗКП, одбијена је оптужба да су окривљени извршили продужено кривично дело фалсификовање исправе из чл. 355 ст. 1 КЗ и

продужено кривично дело навођење на оверавање неистинитог садржаја из чл. 358 ст. 1 КЗ.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног ББ, Канкараш Вук, адвокат у Врбасу, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде КЗ, одлуке о казни и због трошкова поступка, предлажући да Апелациони суд у Новом Саду побијану пресуду преиначи и донесе пресуду којом ће окривљеног ослободити оптужбе за кривично дело преваре из чл. 208 ст. 4 КЗ.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је својим поднеском посл. број КТЖ 1799/16 од 13.12.2016. године, предложио да се одбије као неоснована жалба браниоца окривљеног ББ, те да се побијана пресуда у целисти потврди.

Апелациони суд у Новом Саду је дана 20.12.2016. године одржао седницу већа на којом је размотрио списе предмета са побијаном пресудом, изјављеном жалбом и изјашњењем Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, па испитујући пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, утврдио:

Жалба није основана.

Наиме, неосновано се жалбом браниоца окривљеног истиче да су учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, јер је првостепени суд у пресуди дао веома исцрпне, јасне разлоге о свим чињеницама које су биле битне за пресуђење ове кривично-правне ствари, и извео све расположиве доказе и њиховом свеобухватном оценом и довођењем у међусобну везу правилно утврдио чињенично стање. Изрека пресуде као и разлози су јасни и разумљиви, засновани на закону и изведеним доказима.

Наиме, жалбени наводи којима бранилац окривљеног истиче да је првостепени суд прекорачио оптужбу, на тај начин што је у оптужници навео да су окривљени прибавили противправну имовинску корист у износ од 1.856.559 динара, те да на страни 9 побијане пресуде утврђује да су окривљени прибавили противправну имовинску корист у износу од 1.934.579,00 динара и налаже одузимање имовинске користи прибављене кривичним делом износу од 667.957,00 динара уместо од 589.937,00 динара, су неосновани, ово из разлога јер по мишљењу овог суда првостепени суд није прекорачио оптужбу јер изрека пресуде ја та која обавезује окривљеног, а с обзиром да је у истој наведен мањи износ него што је то наведено у образложењу побијане пресуде, исто окривљеном иде у корист.

Надаље, из налаза вештака Федош Немеш Катице од 06.11.2005. године, произилази да су укупно ускраћена средства Републици Србији по основу пререгистрације – регистрације возила у износу од 1.934.579,00 динара а односи се на посебна накнада за регистрацију возила 1.846.570,00 динара, премија осигурања 49.519,00 динара, комунална такса 11.265,00 динара, административна такса 990,00 динара, друмарина 13.275,00 динара и порез 12.960,00 динара, све што укупно чини износ од 1.934.579,00 динара. Противправно прибављена имовинска корист окривљених је 1.934.579,00 динара, до дана израде налаза уплаћен је износ на жиро рачун 840-745151843-03 посебна републичка накнада у износу од 1.266.622,00 динара. Из налаза наведеног вештака од 03.10.2014. године произилази да на дан израде налаза вештака неплаћени приход Републици Србији износи 667.957,00 динара и то посебна накнада за регистрацију возила 579.948,00 динара, премија осигурања 49.619,00 динара,

комунална такса 990,00 динара, друмарина 13.275,00 динара и порез 12.960,00 динара што све укупно чини износ од 667.957,00 динара. Образлажући свој писмени налаз вештак је у потпуности остала код истог наводећи да исти даје на основу доступне документације која се налази у списима предмета, а у питању су биле уплатнице, уговори, уредба Владе Републике Србије, те сва остала економско-финансијска документација која је била неопходна да би се одговорило на задатак вештачења. Налаз вештака првостепени суд је правилно прихватио у потпуности као објективан, урађен у складу са правилима струке и као такав је прихваћен и имао је значај приликом доношења побијане одлуке, па се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног ББ одбијају као неосновани.

Такође насупрот жалбени наводима браниоца окривљеног правилно првостепени суд одбрану окривљеног ББ није могао прихватити јер је иста усмерена на избегавање кривичне одговорности, иста је контрадикторна одбрани окривљеног АА, који је јасно навео да је окривљени ББ обављао све послове као и он, послове регистрације и пререгистрације, од странака је примао документацију, а уколико он није био присутан примао је и новац, попуњавање такси за регистрацију је била стандардна процедура, а окривљени ББ га није питао како се попуњавају јер су постојале табеле на основу којих се попуњавало. Чак и да је првостепени суд прихватио део одбране да у почетку није имао искуства у тим пословима радећи у агенцији од ... до ... године морао је бити упознат са свим пропустима и појединостима послова које су обављали, а чињеница је да је једну исту уплатницу попуњавао различитим износима не може оправдати налогом АА, јер он није морао на то да пристане. Као послован човек у то време је морао знати како се правилно попуњавају уплатнице и шта значи овакав начин попуњавања уплатница.

Исто тако неосновани су жалбени наводи којима бранилац истиче да је првостепени суд и на штету окривљеног утврдио време извршења кривичног дела, јер је по мишљењу овог суда правилно првостепени суд утврдио време извршења предметног кривичног дела, и то на основу признаница о уплати.

Дакле, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног ББ по мишљењу овог суда, правилно је првостепени суд из свих изведених доказа на несумњив начин утврдио да су окривљени АА као власник агенције и окривљени ББ као радник у агенцији, заједно у намери прибављања противправне имовинске користи у периоду од .... до децембра .... године лажно приказивали оштећенима који су им су појављивали ради пререгистрације возила да ће им извршити пререгистрацију возила са страних табли на таблице СРЈ или продужити регистрацију возила, па су иста лица на тај начин доведена у заблуду предавала њима тражене суме новца ради измирења потребних дажбина након чега су у бланком признанице оверене печатом „...“ банке филијала ..., уносили лажне податке као да су платити и посебно накнаду за регистрацију возила као и премију осигурања, комуналне таксе, административне таксе, друмарину и порез или претходно сачињеним печатом кредитно-експортне банке АД Београд и „...“ банке филијала ..., оверавали наведене признанице у које су уносиле лажне податке, да су потребне уплате извршене те овакве уплатнице након тога приликом подношења захтева за пререгистрацију или продужење регистрације возила предавали надлежном раднику ОУП Врбас као праве, који је на тај начин доведен у заблуду извршио тражену пререгистрацију или продужење регистрације, а део примљеног новца задржавали за себе.

С обзиром на наведено, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање те из овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања нашао да је окривљени С

ББ био способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, био свестан својих дела и чињенице да су противправне али ипак је хтео његово извршење тако да његова урачунљивост није ничим доведена у сумњу, исти је поступао са директним умишљајем, тако да се у радњама окривљеног стичу сва битна обележја бића кривичног дела преваре из члана 208 став 4 у вези став 1 КЗ у вези члана 61 у вези члана 33 КЗ.

Осталим жалбеним наводима браниоца окривљеног ББ нису доведени у питање чињенични и правни закључци првостепеног суда.

Испитујући побијану пресуду поводом изјављене жалбе у делу одлуке о кривичној санкцији, поводом одлуке о казни, Апелациони суд налази да је правилно првостепени суд утврдио околности које постоје на страни окривљеног ББ а које су од значаја за одлучивање о врсти и висини кривичне санкције.

Наиме, првостепени суд је правилно и у довољној мери ценио олакшавајуће околности које постоје на страни окривљеног ББ те је од олакшавајућих околности суд имао у виду чињеницу да је радан, породичан, да се после извршења дела није појављивао као починилац нових кривичних дела, док отежавајућих околности није нашао.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд налази да је правилно првостепени суд окривљеног ББ осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци те одредио да ће се казна извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређују извршење кривичних санкција, те да је наведена казна адекватна и примерена утврђеним околностима, тако да се са основом може очекивати да ће истом у потпуности бити остварена сврха изрицања кривичних санкција прописана чланом 4 став 2 КЗ и сврха кажњавања из члана 42 КЗ, па се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног одбијају као неосновани.

Такође правилно је првостепени суд на основу члана 262 ЗКП донео одлуку о трошковима кривичног поступка, а који трошак се састоји од трошкова извршеног вештачења и путног трошка сведока.

Такође правилно је првостепени суд на основу члана 92 став 1 КЗ донео одлуку о одузимању имовинске користи.

С обзиром да правилност и законитост првостепене пресуде нису доведени у питање, Апелациони суд је применом члана 457 ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар,
Данка Јакић**

**Председник већа-судија,
Весна Остојић**